

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

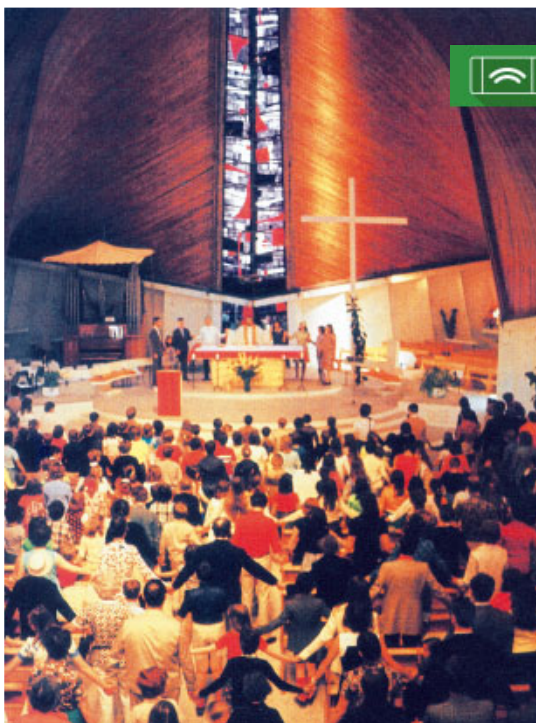
† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

La concòrdia, un objectiu prioritari

En la glossa anterior vaig fer referència a tres objectius per a l'any que hem iniciat: el nou Pla Pastoral Diocesà, la celebració del vuitè centenari de la creació de l'Orde de la Mercè a Barcelona i el treball per la pau i la concòrdia. En aquesta voldria oferir-vos unes reflexions sobre el darrer d'aquests objectius: la concòrdia i la cohesió social a la nostra terra. És un objectiu que implica l'Església però que va més enllà, perquè és un repte per a tota la societat catalana. És, com avui es diu, un repte i un objectiu transversal.

Com a un punt de referència històrica a casa nostra, em referiré al pensament que en molts dels seus articles va expressar Joan Carrera Planas, el qui va ser bisbe auxiliar de Barcelona. Va ser un capellà i un bisbe molt arrelat a Catalunya i alhora molt obert als immigrants que hi van venir a treballar des de molts indrets d'Espanya en els anys seixanta i setanta. Els qui, utilitzant el títol d'una obra de l'escriptor Paco Candel, van ser anomenats «els altres catalans». El bisbe Carrera, que abans de ser bisbe va ser rector en parròquies de barris perifèrics, sempre deia que els joves sacerdots enviats a les noves parròquies creades pel bisbe Gregorio Modrego, en zones de forta immigració, havien fet un gran servei a la nostra societat, que va afavorir la integració a Catalunya dels «altres catalans». I ho van fer amb tota mena d'iniciatives que no tenien, aleshores, el suport oficial.

Les parròquies van ajudar a la cohesió social del país durant els anys 60 i 70

En un dels seus articles setmanals a *Catalunya Cristiana* en la secció «Ara mateix», escrivia el bisbe Joan Carrera l'any 1997: «Però va venir un altre temps en el qual l'arribada a Catalunya d'una infinitat d'hommes i dones d'arreu d'Espanya va portar l'ús de la llengua castellana a la pastoral i a la litúrgia de moltes esglésies. Van néixer parròquies noves als barris obrers que sorgien al voltant de Barcelona i de moltes ciutats i viles grans. [...] Un bon nombre de sacerdots s'hi abocaren amb cos i ànima. Al voltant d'aquelles parròquies, única presència activa, durant molts anys, de la societat catalana a les zones de més immigració, van sorgir escoles, cooperatives d'habitatges, agrupacions culturals i, fins i tot, sindicals, i es va establir la primera xarxa d'assistents socials de barri, gràcies a l'organització de Càritas» (*Ara mateix*, Barcelona, 2010, pàg. 872-873).

Ara les circumstàncies socials són diferents. Diversos observadors atents a la nostra realitat actual estan preocupats per les possibles conseqüències negatives que els fets polítics recents puguin representar per a la cohesió social de la nostra societat. Per això, tots estem cridats a fer un esforç per teixir la concòrdia i la confiança mútua dins d'una societat en la qual es dona una gran pluralitat cultural, política i també religiosa.

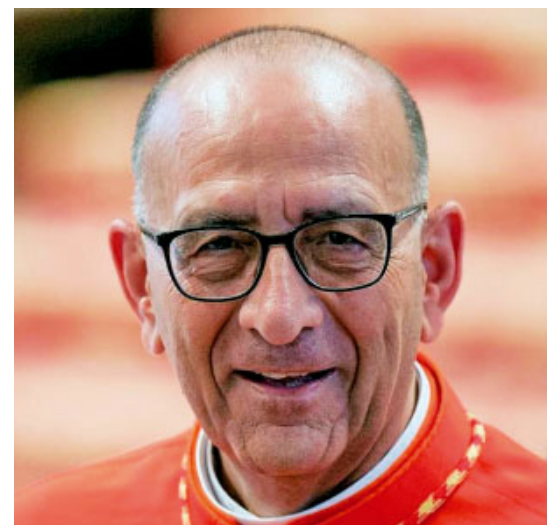
Treballar per la cohesió social és responsabilitat de tots. L'Església voldria assumir aquest repte en el treball concret i diari de les parròquies, escoles i institucions cristianes. Cal que compartim tots el repte de viure en comunió enmig de la diferència, com una gran família en la qual tots s'estimen i respecten malgrat les diferents opinions i procedències. Que Déu ens ajudi en aquesta tasca tan bonica i apassionant.

ACTUALITAT

El papa Francesc nomena el cardenal Omella per a dos organismes de la Santa Seu

L'Oficina de Premsa de la Santa Seu, en el butlletí del 23 de desembre passat, va anunciar que el Sant Pare nomenava el cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, com a nou membre del Suprem Tribunal de la Signatura Apostòlica que realitza les funcions de tribunal suprem en l'àmbit de l'Església catòlica. A la vegada, el mateix dia, la Santa Seu confirmava que el Sant Pare havia decidit renovar-li el càr-

rec que ha desenvolupat durant els darrers anys com a membre de la Congregació per als Bisbes. Aquest organisme vaticà és el que gestiona el nomenament dels bisbes de tot el món. Felicitem el nostre cardenal-arquebisbe per aquests nomenaments que confirmen la comunió de la seu de Barcelona amb la Santa Seu i la confiança que el papa Francesc té al cardenal Omella.

ENTREVISTA

L'alegria més gran del món

JORDINA FABRÉS

La Jordina i en Venancio feia set anys que desitjaven l'arribada d'un fill. Tot i que de vegades perdien l'esperança, la confiança en Déu mai no la van perdre. I, finalment, Déu els va fer el regal de poder conèixer la naprotecnologia. Gràcies a ella van trobar la causa de la infertilitat... i va arribar en Marc, que ja té un any. La Jordina Fabrès i en Venancio Carrión, pares d'en Marc, pertanyen al moviment de Schoenstatt. Ambdós són màster en Pastoral Familiar per l'Institut Joan Pau II.

Com vàreu viure un embaràs tan desitjat?

Ho vam viure amb un agraïment molt gran a Déu; mai no havíem perdut del tot l'esperança. Déu sempre ens ha escoltat, però els temps de Déu no són els nostres. El nostre agraïment a Déu no té límit. Nosaltres sempre diem que la fecunditat més gran no és tenir el nostre fill Marc, sinó poder donar a conèixer la naprotecnologia.

En què consisteix aquest mètode?

La naprotecnologia és una ciència mèdica que ajuda a trobar les causes de la infertilitat. Treballa amb el model Creighton, un mètode natural que estudia el cicle fèrtil de la dona. La naprotecnologia estudia el matrimoni, tant el marit com la muller. No et promet fills; es compromet a trobar les causes de la infertilitat en el matrimoni. I, si Déu vol, els fills vindran.

Per què és un mètode acceptat per l'Església?

La naprotecnologia neix de l'Institut Pau VI, als EUA. S'anomena *d'ecologia humana*, perquè no danya l'amor matrimonial, sinó que l'enforteix. Totes les proves es fan dins de la relació matrimonial. El Model Creighton ajuda al diàleg entre el matrimoni, i el matrimoni creix en el seu amor, vinguin els fills o no. Es fa un estudi a l'home i a la dona per trobar les causes de la infertilitat i reparar-les.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

Els meus pares ho creuen!

Exèquies en un tanatori. El difunt, un pare de família d'una mica més de cinquant anys, deixa esposa i filles. La família està molt afectada, envoltada de familiars i amics, també companys d'estudis de les filles. Una d'elles, envaïda pel dolor i el sentiment d'absència, s'adreça a en Jep, un company de curs —són a segon d'estudis universitaris—, i li pregunta: «Tu creus que hi ha quelcom després de la mort? Jo fa temps que considero que no, però avui estic en un mar de dubtes i no paro de pensar-hi». Seguiren uns segons de silenci dens i el noi interpel·lat respongué: «Els meus pares són creients, em van apropar a Jesús, m'ensenyaren a pregar, m'introduïren en la vida de la comunitat cristiana, l'àmbit familiar m'inicià i em va fer créixer en la fe. Ara tinc molts dubtes, me n'he allunyat una mica i he de respondre a la teva pregunta, que no n'estic segur, però el que puc afirmar és que... els meus pares ho creuen! Això em fa pensar». «Que els vostres cors s'asserenin. Creieu en Déu, creieu també en mi. I allà on jo vaig, ja sabeu quin camí hi porta. Tomàs li preguntà: Senyor, si ni tan sols sabem on vas, com podem saber quin camí hi porta. Jesús li respon: Jo sóc el camí, la veritat i la

vida. Ningú no arriba al Pare si no és per mi» (Jn 14,1.4-6).

La sorpresa de la mort d'una persona estimada ens envaeix amb sentiments de desconcert i grans interrogants, a qualsevol edat. El moment i les circumstàncies ens fan entrar en el nostre silenci interior i se susciten les preguntes de sempre: Quin és el sentit de la vida? Per què la mort? Fins quan? I després, què? És bo i humanitzador que, qüestionats, ens aturem i reflexionem, i que en el silenci ens retrobem nosaltres mateixos, retrobem els altres i retrobem Déu, si ens és donat. Des del convenciment o el dubte, des de la fe, sigui quin sigui el nostre nivell, convé girar els ulls vers Jesús, tornar a Jesús i a allò que és fonamental en els seus ensenyaments: l'amor. D'això és del que ens examinaren el darrer dia. Els joves del relat són en camí. Són en via de tornar als ensenyaments de Jesús, a refer el camí que en Jep va iniciar amb els pares.

«Germans, no volem que ignoreu què serà dels qui han mort, perquè no us entristiu [...]. Tal com creiem que Jesús morí i ressuscità, també creiem que gràcies a Jesús Déu s'endurà amb ell els qui han mort» (1Te 4,13-14).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

¿Se acuerda de la fecha de su bautismo?

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Indicaba el Papa, en la catequesis del 5 de agosto pasado, que «la exhortación más bella que podemos dirigirnos recíprocamente es aquella de recordarnos siempre de nuestro bautismo». Con gracejo y cordialidad añadió: «Yo querría preguntaros: ¿Cuántos de vosotros os acordáis de la fecha de vuestro bautismo?». Para los que no la recordaran propuso: «Hoy tenéis una tarea para hacer en casa: preguntar a los padres, a los abuelos, y averiguar la fecha y no olvidarla nunca.»

En el día del Bautismo del Señor de 2017, Francisco había subrayado que esta fiesta nos hace redescubrir el don y la belleza de ser un pueblo de bautizados, «es decir, de pecadores —todos lo somos—, de pecadores salvados por la gracia de Cristo, inseridos realmente,

por obra del Espíritu Santo, en la relación filial de Jesús con el Padre, acogidos en el seno de la madre Iglesia, hechos capaces de una fraternidad que no conoce confines ni barreras».

Dios nos ha llamado a ser parte de su familia, a vivir en cercanía con Él, a ser sus pregoneros, a dar razón de nuestra fe, de nuestra esperanza y de nuestro amor, a comunicar el sentido y la razón de vida centrada en el Señor.

«Que la Virgen María nos ayude a todos los cristianos a conservar una conciencia siempre viva y agradecida de nuestro bautismo y a recorrer con fidelidad el camino inaugurado por este sacramento de nuestro renacimiento. Y siempre con humildad, docilidad y firmeza.»

Lectures de la missa diària i santoral

Comença el temps de durant l'any.

- 8. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.)** [1Sa 1,1-8 / Sl 115 / Mc 1,14-20]. Sant Apol·linar, bisbe; sant Severí, abat; santa Gúdula (†712), vg., a Brussel·les; sant Pere Tomàs, bisbe (carmelità).
- 9. ■ Dimarts** [1Sa 1,9-20 / Sl: 1Sa 2,1.4-5.6-7.8abcd / Mc 1, 21-28]. Sant Eulogi de Còrdova, prev. i mr. (859) mossàrab. Sants Julià i Basilissa, esposos mrs.; sant Andreu Corsini, bisbe (carmelità); santa Marciana, vg. i mr.
- 10. ■ Dimecres** [1Sa 3,1-10.19-20 / Sl 39 / Mc 1,29-39]. Sant Agató, papa (sicilià, 678-681); sant Pere Ursèol, monjo de Sant Miquel de Cuixà; beat Gregori X, papa (1271-1276).

- 11. ■ Dijous** [1Sa 4,1-11 / Sl 43 / Mc 1,40-45]. Sant Higiní, papa (grec, 138-142) i mr.; sant Salvi, bisbe i mr.; santa Hortènsia, vg.; beats Gonçal d'Amarante i Bernat Scammacca, prev. dominicans; beata Anna M. Janer, fundadora de les Germanes de la Sagrada Família d'Urgell.
- 12. ■ Divendres** [1Sa 8,4-7.10-22a / Sl 88 / Mc 2,1-12]. Sant Arcadi, mr.; sant Alfred, monjo, patró de l'amistat; sant Nazari, monjo; santa Tatiana, mr.; sant Martí de Lleó, prev.; sant Victorià, bisbe; sant Antoni-Maria Pucci, prev. servita; santa Cesarina, vg.; sant Bernat de Corleone, rel. caputxí; beat Pere-Francesc Jamet, prev.
- 13. ■ Dissabte** [1Sa 9,1-4.10b.17-19;10,1a / Sl 20 / Mc 2,13-17]. Sant Hilari (†367), bisbe de Poitiers i doctor de l'Església. Sant Gumersind, mr.; santa Verònica de Benasco, vg.
- 14. ■ † Diumenge vinent, II de durant l'any (lit. hores: 2a setm.)** [1Sa 3,1.3b-10.19 / Sl 39 / 1Co 6,13c-15a.17-20 / Jn 1,35-42]. Sant Joan de Ribera, bisbe de València; sant Fèlix de Nola, prev.; sant Malaquies, profeta (s. V aC); sta. Macrina; beat Pere Donders, prevere redemptorista.

ACTUALITAT

Tres paraules per als esposos: «Em permets, gràcies, perdó»

L'Evangeli diu que Maria «Guardava totes les coses en el seu cor», que «Josep era un home just i no va voler acusar la seva dona», i que Jesús «creïa en saviesa i gràcia i els estava sotmès». En moltes de les nostres famílies es descobreix la riquesa de la seva vida cristiana. Moltes mares recorden els moments de joia i de sacrifici que comporta la seva maternitat. Pares que intenten educar els fills en la justícia i la veritat en els moments actuals i que s'esforcen per donar el testimoni del mutu amor esponsal perquè els fills creixin en saviesa i gràcia i entenguin que la comunió familiar s'ha de viure en la confiança, en el diàleg, en la comunicació d'experiències i en la transmissió de valors i de la fe.

El dia 30 de desembre es va celebrar el Dia de la Família amb el lema: «La Família: lloc que acull, acompanya i guareix». En primer lloc cal agrair que tenim una família que ens ha donat la vida, do que mai agraïrem del tot. La família acull perquè és el lloc de la persona, de la intimitat, del propi desenvolupament. La família acompanya des del primer fins al darrer moment de la vida, en els moments de joia i en les dificultats. Finalment guareix, perquè sent com a propi tot el que pertoca a la persona i ofereix la solidaritat i l'ajut material i espiritual que necessita.

El papa Francesc convida les famílies a assistir el proper mes d'agost a la «Trobada Mundial de les Famílies» a Dublín, amb el lema «L'evangeli de la família: joia per al món», amb la finalitat principal de valorar i aprofundir el contingut del document *Amoris Laetitia*,

Un moment de l'homília del cardenal Omella durant la missa del Dia de la Família, celebrada el passat 30 de desembre a la Sagrada Família

sobre el matrimoni i la família i de manifestar que la família no s'amaga ni es tanca a l'interior de la llar, sinó tot el contrari. Aquesta Trobada Mundial vol proclamar al món tot el que la família cristiana pot aportar a la causa de molts

fracassos. La família fonamentada en l'amor de Déu és font d'alegria, de resposta a la soledat i a l'individualisme, de vida i de creixement, d'obertura espiritual; és el lloc de l'amor, de la comunió, del perdó, de la solidaritat, de la vida.

Que en totes les llars es faci present aquest consell del Papa, que recomana que els esposos es diguin cada dia: «Em permets, gràcies, perdó.»

Mn. Manuel Claret

Delegat Diocesà de Pastoral Familiar

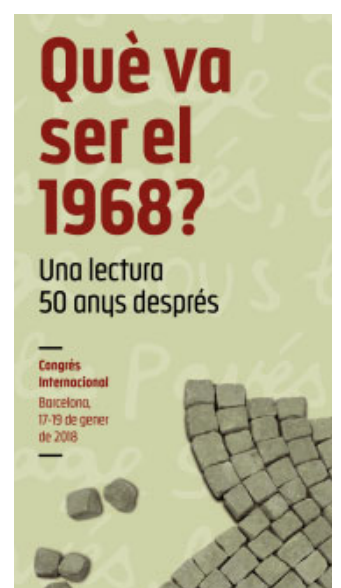
Congrés internacional sobre «Què va ser el 1968? Una lectura 50 anys després»

Del 17 al 19 de gener, l'Ateneu Universitari Sant Pacià, en col·laboració amb la Universitat de Barcelona i la Pontifícia Comissió de Ciències Històriques organitzen aquest congrés internacional que tindrà lloc a Barcelona.

Formen part del comitè d'honor el cardenal Omella, el rector de la Universitat de Barcelona, el rector de l'AUSP, el rector de la Universitat Lateranense de Roma, el president de la Ponti-

fícia Comissió de Ciències Històriques del Vaticà i el president de la Reial Acadèmia Europea de Doctors (Barcelona).

Informació i inscripcions:
c/ Diputació, 231, t. 934 521 371
secretaria@edusantpacia.cat
www.edusantpacia.cat

ACTUALITAT

150 anys de la restauració de l'Orde de Sant Joan de Déu

El 14 de desembre prop de 3.000 persones varen assistir a l'eucaristia que es va celebrar a la basílica de la Sagrada Família per commemorar el 150è aniversari de la restauració de l'Orde Hospitalària de Sant Joan de Déu a Espanya i de la creació de l'Hospital Sant Joan de Déu a Barcelona. Aquesta restauració es va iniciar a la nostra ciutat i va ser obra del religiós sant Benito Menni, religiós d'aquesta orde i fundador de les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor. Donat que l'Hospital de Sant Joan de Déu té la seu a Esplugues, bisbat de Sant Feliu, presidí la celebració el bisbe d'aquesta diòcesi, Mons. Agustí Cortés. El varen acompanyar Mons. José Luis Redrado, bisbe titular d'Ófena i religiós de Sant Joan de Déu, el bisbe auxiliar Sergi Gordo i el germà Jesús Etayo, superior general d'aquesta orde.

Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians

Del 18 al 25 de gener de 2018

L'Arquebisbat de Barcelona inaugurarà la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians el dijous 18 de gener, a les 19.30 h, a la Catedral de Barcelona, amb la participació dels representants de les diverses confessions cristianes.

Un any més, el mes de gener de 2018, concretament des del dia 18 fins al dia 25, volem portar a terme la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians en la seva vint-i-dos edició. Hem de prendre consciència que es tracta d'una fita important i des d'aquesta convicció proposar-la i realitzar-la.

L'objectiu de la Setmana de Pregària és, sens dubte, el do de la Unitat, d'aquesta unitat volguda i pregada pel mateix Crist en demanar al Pare que la força de l'Esperit ens faci a tots «u», a imatge i semblança de la Unitat de la Santíssima Trinitat, comunió de Vida i Amor.

Per a nosaltres que ens proclamem deixebles del Crist suposa l'anhel irrenunciable de trobar-nos tots en la comunió d'una única fe i caritat. L'anhel per aquesta Unió també ens ha de fer veure la realitat del trencament, d'allò que ens ha allunyat els uns dels altres i que tant costa recomposar.

De fet, un cisma, una divisió que es presenta com a un fet consolidat i gairebé insuperable, té un procés. Solem posar una data d'infausta memòria al cisma, al trencament, però no podem passar per alt que allò té un camí, una història de petits trencaments, de distàncies que anem prenent, de fredor en el tracte i de dureses de cor. I, a l'inrevés, el camí de la unitat i el

retroament comporta petits passos, gestos d'apropament cordial i sincer, pregària compartida, tot sostingut per la Gràcia que farà possible la plena comunió. I la nostra setmana s'inscriu en aquest camí on cada pas és imprescindible i important. Serà bo que les nostres comunitats en siguin conscients.

El lema d'aquest any ens esperona. Ens sosté la mà poderosa del Senyor, que fa meravelles i fa possible el que als nostres ulls semblaria inabastable.

Pel que fa al tema de la Setmana d'enguany, cal dir que avui els cristians del Carib, de tradicions diverses, veuen la mà poderosa de Déu en la fi de l'esclavitud. Han fet una experiència compartida de l'acció salvadora de Déu vers la llibertat. És per això que la tria del cant de Moisès i Maria (Ex 15,1-21), com a tema de la Setmana de Pregària per la unitat cristiana 2018, ha estat considerada com la més adequada; hi han vist un cant de victòria sobre l'opressió.

Fem nostre avui aquest cant demanant al Senyor que ens ajudi a superar tantes opressions i esclavatges, particularment la manca d'unitat i la divisió que assequen la font de la Caritat i que són a l'arrel de tota injustícia. No oblidem que, en el fons, amb la força i mà poderosa del Senyor ens enfrontem a «aquell esperit que nega» i que té com a propòsit sembrar la divisió.

Mons. Jaume González-Agàpito
Delegat diocesà d'Ecumenisme i Relacions Interreligioses

SETMANA DE PREGÀRIA PER LA UNITAT DELS CRISTIANS

18-25 de gener de 2018

La vostra dreta, Senyor, és forta i gloriosa
(Ex 15,6)

Comissió Interdiocesana d'Ecumenisme i de Relacions Interreligioses

EL BAPTISME DEL SENYOR

COMENTARI

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 55,1-11)

Això diu el Senyor: «Oh tots els assedegats, veniu a l'aigua, veniu els qui no teniu diners, compreu i mengeu, compreu llet i vi sense diners, sense pagar res. ¿Per què perdeu els diners comprant un pa que no alimenta, i malgasteu els vostres guanys en menjar que no satisfan? Escolteu bé, i tastareu cosa bona, i us delectareu assaborint el bo i millor. Estigueu atents, veniu a mi, i us saciareu de vida. Pactaré amb vosaltres una aliança eterna, els favors irrevocables promesos a David. Vaig fer-lo testimoni davant els pobles, sobirà i legislador de nacions. Cridaràs una nació que tu no coneixies, i aquesta nació, sense conèixer-te, vindrà corrents, buscant el Senyor el teu Déu, el Sant d'Israel, que t'ha honorat.

Cerqueu el Senyor, ara que es deixa trobar, invoqueu-lo ara que és a prop. Que els injustos abandonin els seus camins, i els homes malèfics, els seus propòsits; que es converteixin al Senyor i ell se n'apiadarà d'ells, que tornin al nostre Déu, tan generós a perdonar. Perquè els meus pensaments no són els vostres, i els vostres camins no són els meus, diu l'oracle del Senyor. Els meus camins i els meus pensaments estan per damunt dels vostres tant com la distància del cel a la terra.

Així com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tornen, sinó que amaren la terra, la fecunden i la fan germinar, fins que dona el gra per a la sembra i el pa per a menjar, així serà la paraula que surt dels meus llavis: no tornarà infecunda sense haver fet el que jo volia i haver complert la missió que jo li havia confiat».

Salm responsorial (Is 12,2-6)

R. *Cantant de goig sortirem a buscar l'aigua / de les fonts de salvació.*

El Senyor és el Déu que em salva, / confio, no m'espan-to. / D'ell em ve la força i el triomf, / és ell qui m'ha salvat. R.

Cantant de goig sortirem a buscar l'aigua / de les fonts de salvació. / Enaltiu el Senyor, proclameu el seu nom, / feu conèixer entre els pobles les seves gestes. / Recordeu que el seu nom és Excels. R.

Canteu al Senyor que ha fet coses glorioses. / Que ho publiquin per tota la terra. / Poble de Sió, aclama'l ple de goig, / perquè el Sant d'Israel és gran a la teva ciutat. R.

Lectura de la primera carta de sant Joan

(1Jn 5,1-9)

Estimats, tothom qui creu que Jesús és el Messies ha nascut de Déu, i no hi ha ningú que estimi el pare sense estimar els fills que han nascut d'ell. Si estimem Déu i complim els seus manaments, no hi ha dubte que estimem els fills de Déu, ja que estimar Déu vol dir guardar els seus manaments. I aquests manaments no són feixucs, perquè cada fill de Déu és un vencedor del món. La nostra fe és la victòria que ja ha vençut el món. ¿Qui venç el món, sinó el qui creu que Jesús és el fill de Déu? Ell, Jesucrist, ha vingut a complir la seva missió per l'aigua i per la sang; no per l'aigua solament, sinó per l'aigua i per la sang; i l'Esperit en dona testimoni, ja que l'Esperit és la veritat. Perquè són tres els qui donen testimoni: l'Esperit, l'aigua i la sang, i tots tres concorden. El testimoniatge dels homes, tot i que nosaltres l'acceptem, no es pot comparar amb el de Déu. Doncs bé, el testimoni que donen aquests tres és el de Déu a favor del seu Fill.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Marc

(Mc 1,7-11)

En aquell temps, Joan predicava així: «Després de mi ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no sóc digue ni d'ajupir-me a deslligar-li la corretja del calçat. Jo us he batejat només amb aigua; ell us batejarà amb l'Esperit Sant». Per aquells dies Jesús vingué des de Natzaret de Galilea, i Joan el batejà en el Jordà. A l'instant, quan sortia de l'aigua, veié que el cel s'esquinçava i que l'Esperit, com un colom, baixava cap a ell, i es va sentir una veu des del cel: «Ets el meu Fill, el meu estimat, en tu m'he complagut».

Lectura del libro de Isaías (Is 55,1-11)

Esto dice el Señor:

«Sedientos todos, acudid por agua; venid, también los que no tenéis dinero: comprad trigo y comed, venid y comprad, sin dinero y de balde, vino y leche. ¿Por qué gastar dinero en lo que no alimenta y el salario en lo que no da hartura? Escuchadme atentos y comeréis bien, saborearéis platos sustanciosos. Inclinaid vuestro oído, venid a mí: escuchadme y viviréis. Sellaré con vosotros una alianza perpetua, las misericordias firmes hechas a David: lo hice mi testigo para los pueblos, guía y soberano de naciones. Tú llamarás a un pueblo desconocido, un pueblo que no te conocía correrá hacia ti; porque el Señor tu Dios, el Santo de Israel te glorifica.

Buscad al Señor mientras se deja encontrar, invocadlo mientras está cerca. Que el malvado abandone su camino, y el malhechor sus planes; que se convierta al Señor, y él tendrá piedad, a nuestro Dios, que es rico en perdón. Porque mis planes no son vuestros planes, vuestros caminos no son mis caminos —oráculo del Señor—. Cuanto dista el cielo de la tierra, así distan mis caminos de los vuestros, y mis planes de vuestros planes.

Como bajan la lluvia y la nieve desde el cielo, y no vuelven allá sino después de empapar la tierra, de fecundarla y hacerla germinar, para que dé semilla al sembrador y pan al que come, así será mi palabra que sale de mi boca: no volverá a mí vacía, sino que cumplirá mi deseo y llevará a cabo mi encargo».

Salm responsorial (Is 12,2-6)

R. *Sacaréis aguas con gozo de las fuentes de la salvación.*

«Él es mi Dios y Salvador: / confiaré y no temeré, / porque mi fuerza y mi poder es el Señor, / él fue mi salvación». / Y sacaréis aguas con gozo / de las fuentes de la salvación. R.

«Dad gracias al Señor, / invocad su nombre, / contad a los pueblos sus hazañas, / proclamad que su nombre es excelso». R.

Tañed para el Señor, que hizo proezas, / anunciadlas a toda la tierra; / gritad jubilosos, habitantes de Sión, / porque es grande en medio de ti el Santo de Israel. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Juan

(1Jn 5,1-9)

Queridos hermanos: Todo el que cree que Jesús es el Cristo ha nacido de Dios; y todo el que ama al que da el ser ama también al que ha nacido de él. En esto conocemos que amamos a los hijos de Dios: si amamos a Dios y cumplimos sus mandamientos. Pues en esto consiste el amor de Dios: en que guardemos sus mandamientos. Y sus mandamientos no son pesados, pues todo lo que ha nacido de Dios vence al mundo. Y lo que ha conseguido la victoria sobre el mundo es nuestra fe. ¿Quién es el que vence al mundo sino el que cree que Jesús es el Hijo de Dios? Este es el que vino por el agua y la sangre: Jesucristo. No sólo en el agua, sino en el agua y en la sangre; y el Espíritu es quien da testimonio, porque el Espíritu es la verdad. Porque tres son los que dan testimonio: el Espíritu, el agua y la sangre, y el testimonio de los tres es único. Si aceptamos el testimonio humano, mayor es el testimonio de Dios. Pues este es el testimonio de Dios, que ha dado testimonio acerca de su Hijo.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Marcos

(Mc 1,7-11)

En aquel tiempo, proclamaba Juan: «Detrás de mí viene el que es más fuerte que yo y no merezco agacharme para desatarle la correa de sus sandalias. Yo os he bautizado con agua, pero él os bautizará con Espíritu Santo». Y sucedió que por aquellos días llegó Jesús desde Natzaret de Galilea y fue bautizado por Juan en el Jordán. Apenas salió del agua, vio rasgarse los cielos y al Espíritu que bajaba hacia él como una paloma. Se oyó una voz desde los cielos: «Tú eres mi Hijo amado, en ti me complazco».

Passà fent el bé

P. JAUME SIDERA, claretià

Jesús, tot un home amb els seus 30 anys ja fets, surt de Natzaret i es posa a la fila de les persones disposades a començar una vida nova amb el baptisme de Joan.

Aquest acte de Jesús, respectuós amb la gent i amb el Baptista, atreu la benedicció del Pare que proclama: «Ets el meu fill estimat: estic content de tu.»

L'Esperit, que feia segles que no parlava pels profetes, esquinça el silenci i es posa damunt Jesús com ho faria un colom i l'ungeix com a Messies, Crist o Ungit. És rei. I sacerdot: el fill estimat evoca la figura d'Isaac que s'ofereix per nosaltres. I profeta que proclamarà l'amor del Pare a tothom. I el proclamarà adoptant la forma del servent humil i generós i actuant no pas per violència sinó amb profund respecte a cada persona. No esclafarà la canya esberlada i mantindrà viva la flama a punt d'apagar-se. Obrirà els ulls als cecs, tornarà la llibertat als presos. Salvarà tot el que es pot salvar.

Sant Pere ho explicà bellament al centurió Corneli resumint amb poques paraules la vida i activitat de Jesús. Ungit per l'Esperit Sant i ple de la seva força salvadora, passà fent el bé i guarint tots els qui es trobaven sota el domini del diable, perquè Déu era amb Ell.

Pensem en el nostre baptisme: hi vàrem ser ungs amb l'oli que ens féu reis, sacerdots i profetes. Hi vam ser *cristianats* amb Jesús, el primer Crist-Ungit. El cristià més humil té la dignitat reial, sacerdotal i profètica, amb capacitat d'actualitzar la presència de Jesús. I ho fa quan, com ell, passa pel món fent el bé.

AGENDA

Activitats del cardenal Omella

Dijous 11. Reunió ordinària de la Congregació per als Bisbes al Vaticà.

Actes

Jornada de Pastoral de la Salut. Dia 20 de gener (9.30-14 h), amb el tema «Acompanyar la família en la malaltia». A l'Hospital Sant Rafael (pg. de la Vall d'Hebron, 107). Aportació: 5 €. Es prega confirmació a: t. 933 171 597 (de 9.30 a 14.30 h).

Fundació Joan Maragall. Dia 16 de gener (19 h), taula rodona «Propostes per humanitzar l'economia», a càrrec de Guillem López-Casasnovas, Joan Majó i Alfredo Pastor. Presidirà l'acte Mons. Joan Josep Omella, cardenal arquebisbe de Barcelona. Al Palau Macaya (pg. de Sant Joan, 108). Entrada lliure, prèvia reserva al t. 934 579 531.

«**La comunió eclesial.**» Dia 13 de gener (10-17 h), trobada fraterna organitzada pels caputxins de Catalunya. A Riera Sant Miquel, 1 bis. Entrada lliure. Informació: conselldeiaics@caputxins.cat

Tallers d'oració amb Francesc i Clara. Dia 9 de gener (19.30-20.30 h), «Les petjades de Déu en la creació», amb fra Josep M. Massana. A les Franciscanes Missioneres de la Immaculada (pl. Universitat, 2).

Trobada dels Amics de Sant Francesc. Dia 11 de gener (20-21 h), amb el tema «Sants guardiors: en homenatge al Dr. Octavi Aballí, a.c.s.» amb fra Josep M. Massana. Als Franciscans del c/ Santaló, 80.

In memoriam

Mn. Emili Quilez Justo. Nasqué a Galve (Terol) el 20 d'abril de 1933. A la diòcesi de Terol-Albarraçin va ser ecònom de Torre las Arcas i rector de Castel de Cabra. Quan es va traslladar a Barcelona fou adscrit a la parròquia de Santa Eulàlia de Mèrida de l'Hospitalet de Llobregat, rector de la parròquia de Sant Enric i administrador parroquial i després rector de la parròquia de Sant Benet, a la mateixa ciutat, fins a la seva jubilació i el seu ingrès a la Residència Sacerdotal. La missa exequial en sufragi de la seva ànima es va celebrar el dia 19 de desembre a la Residència Sacerdotal i fou

presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach.

Mn. Joan Bada Elías. Morí el 20 de desembre als 80 anys de vida i 58 de ministeri sacerdotal. Tenia un germà sacerdot, Mn. Miquel, que fou rector de Santa Eulàlia de Vilapicina. Mn. Joan es va especialitzar en història a la Pontificia Universitat Gregoriana de Roma i va ser professor d'aquesta matèria a la Facultat de Teologia de Catalunya i a la Universitat de Barcelona. Va publicar una vintena de llibres sobre temes d'història eclesiàstica. També va ser delegat diocesà d'ensenyament i inicià diverses activitats ecumèniques. La missa exequial en sufragi de la seva ànima es va celebrar el dia 22 de desembre a la capella de la Residència Sacerdotal i la va presidir el cardenal Martínez Sistach.

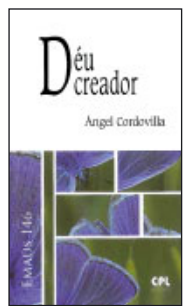
P. Josep M. Coll i d'Alemany, SJ. El passat 20 de desembre morí a Sant Cugat del Vallès aquest jesuïta i filòsof que participà en la creació de la Universitat Ramon Llull i va presidir-ne el primer equip rector. Va néixer a Barcelona l'any 1934, era doctor en filosofia i un pensador reconegut en l'àmbit de l'escola persona-

lista. Fa poques setmanes, coincidint amb la festa del beat Ramon Llull, es va presentar la Miscel·lània d'homenatge a aquest jesuïta, titulada «Persona, diàleg, comunitat», que integra aportacions de molts col·laboradors i amics del P. Coll. La missa exequial es va celebrar el 21 de desembre al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès.

Publicacions

Déu creador, d'Àngel Cordovilla (CPL, col·lecció Emaús, 146, 76 pp.). L'autor d'aquest breu tractat sobre Déu creador del món, és un reconegut teòleg i professor a la Pontificia Universitat Comillas de Madrid, és també un expert en el pensament del teòleg Karl Rahner i és membre del Consell de redacció de la revista *Phasé*. Respon a preguntes com: Què significa crear del no-res? Per què ens ha creat Déu? Quina és la seva relació amb nosaltres? Quina és la funció de Jesucrist en l'obra de la creació? I la de l'Esperit Sant?

CARTA DOMINICAL

† **CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA**
Arzobispo de Barcelona

La concordia, un objetivo prioritario

En la glosa anterior hice referencia a tres objetivos para el año que hemos iniciado: el nuevo Plan Pastoral Diocesano, la celebración del octavo centenario de la creación de la Orden de la Merced en Barcelona y el trabajo por la paz y la concordia. En esta quisiera ofrecer unas reflexiones sobre el último de estos objetivos: la concordia y la cohesión social en nuestra tierra. Es un objetivo que implica a la Iglesia, pero que va más allá, porque es un reto para toda la sociedad catalana. Es, como hoy se dice, un reto y un objetivo transversal.

Como un punto de referencia histórico en nuestro país, me referiré al pensamiento que en muchos de sus artículos expresó Joan Carrera Planas, quién fue obispo auxiliar de Barcelo-

na. Fue un cura y un obispo muy arraigado en Cataluña y, al mismo tiempo, muy cercano a los inmigrantes que vinieron a trabajar a Cataluña desde diversos lugares de España en los años sesenta y setenta. Los que, utilizando el título de una obra del escritor Paco Candel, eran llamados «los otros catalanes». El obispo Carrera, que antes de ser obispo fue rector en parroquias de barrios periféricos, siempre decía que los jóvenes sacerdotes enviados a las nuevas parroquias creadas por el obispo Gregorio Modrego, en zonas de fuerte inmigración, habían hecho un gran servicio a nuestra sociedad, que favoreció la integración en Cataluña de los «otros catalanes». Y lo hicieron con todo tipo de iniciativas que no tenían, entonces, el apoyo oficial.

En uno de sus artículos semanales en *Catalunya Cristiana* en la sección «Ahora mismo», escribía el obispo Joan Carrera en 1997: «Pero vino otro tiempo en el que la llegada a Cataluña de un sinfín de hombres y mujeres de toda España hizo presente el uso de la lengua castellana en la pastoral y en la liturgia de muchas iglesias. Nacieron parroquias nuevas en los barrios obreros que surgían alrededor de Barcelona y de muchas ciudades y pueblos grandes. [...] Un buen número de sacerdotes se entregaron en cuerpo y alma. Alrededor de aquellas parroquias, única presencia activa, durante muchos años, de la sociedad catalana en las zonas de más inmigración, surgieron escuelas, cooperativas de viviendas, agru-

paciones culturales e, incluso, sindicatos, y se estableció la primera red de asistentes sociales de barrio, gracias a la organización de Cáritas» (Cf. *Ara mateix*, Barcelona, 2010, p. 872-873).

Ahora las circunstancias sociales son distintas. Diversos observadores atentos a nuestra realidad actual están preocupados por las posibles consecuencias negativas que los hechos políticos recientes puedan representar para la cohesión social de nuestra sociedad. Por eso, todos estamos llamados a hacer un esfuerzo para tejer la concordia y la confianza mutua dentro de una sociedad en la cual se da una gran pluralidad cultural, política y también religiosa.

Trabajar por la cohesión social es responsabilidad de todos. La Iglesia querría asumir este reto en el trabajo concreto y diario de las parroquias, escuelas e instituciones cristianas. Es bueno que compartamos todos los retos propios de vivir en comunión desde la disparidad de puntos de vista, como una gran familia en la que todos se quieren y respetan a pesar de las diferentes opiniones y procedencias. Que Dios nos ayude en esta tarea tan bonita y apasionante.